

digt at undersøge, hvorledes de gamles Stilling er. I mange Tilfælde har enligstillede, ja Ægtepar kun nogle faa Hundrede Kroner, tre fire Hundrede Kroner, om Aaret at leve af. Nu vil jeg gerne spørge de ærede Medlemmer Hr. Hedegaard og Hr. Vesterager, hvorledes de mener det muligt for Folk i den Dyrtid, vi nu har, at leve anstændigt af det.

Forholdet er det, at de gamle i mange Tilfælde sulter, lider den bitreste Nød. Det er der slet ikke Tvivl om, og det vilde heller ikke være muligt ellers at forklare, at vi i Indenrigsministeriet saa at sige hver eneste Dag modtager Tiggerbreve fra de gamle, hvori de bønfaller os om dog endelig at komme dem til Hjælp. De skriver: Vi kan ikke forstaa, at det kan lade sig gøre, at Sogneraadet eller Byraadet nu igen har trukket noget fra den i Forvejen alt for karrige Aldersrente. Vi maa ved Breve og paa anden Maade, gennem Amtet eller ved personlige Skrivelser til de vedkommende forklare dem, at Loven er saadan, at de ikke kan faa mere, og at det ikke er den paagældende Kommunalbestyrelse eller Aldersrenteudvalg, der har gjort dem Uret. Hvis det var saadan, at de gamle kunde komme igennem med det, de faar, saa vilde de ikke skrive disse Breve, som de nu skriver i Snesetal til Ministeriet og til Ministeren personlig.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Hedegaard, at jeg maa vide, at Indtægtsforholdene, de økonomiske Forhold er forrykkede i ganske overordentlig høj Grad siden i Fjor, og at dette er en Begrundelse for, at man nu vil skære de gamle yderligere ned. Jeg siger yderligere, for de er blevet skaaret ganske betydeligt ned. Det fremgaar, synes det mig, af de Udtalelser, som fremsættes, at man slet ikke har taget i Betragtning, at der netop i indeværende Aar bliver ydet de gamle meget, meget mindre, Millioner mindre, end i forudgaaende Aar. Hvis de ærede Medlemmer vil gøre sig den Ulejlighed at læse, hvad der staar i Anmærkningerne til Finanslovforslaget Sp. 1121—22, vil de erfare, at de gamle i indeværende Aar faar i alt $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mindre end i det forudgaaende Aar paa Grund af de ændrede økonomiske Forhold, paa Grund af Kronestigningen, paa Grund af, at Forskelløstøbet bortfalder o. s. v. Jeg skal tillade mig at læse en Del af Anmærkningen op. Den lyder saaledes: „Under Hensyn til, at Aldersrentenydernes Dyrtidstillæg i indeværende Finansaar formentlig vil gaa ned med ca. 3 500 000 Kr. og Forskelløstøbet i Henhold til Aldersrentelovens § 21, 4de

Stykke, med ca. 1 Mill. Kr., i alt 4 500 000 Kr., hvorved Statens Tilskud til Udgifterne i Finansaaret 1926—27 vil gaa ned med syv Tolvtedele af 4 500 000 Kr. eller (afrundet) med 2 500 000 Kr., foreslaas 39 Mill. Kr. bevilget“. Statens Udgifter falder jo først senere, idet der her er Tale om Refusion.

Det er altsaa fuldkommen fejlagtigt, naar de ærede Medlemmer opstiller den Betragtning, at de gamle faaar, hvad de hidtil har faaet, og at der ikke er taget Hensyn til den Nedgang i Pristallet, der har fundet Sted, og til de forandrede Forhold, der er indtraadt. Det er saa urigtigt, som noget kan være. Det faktiske er, at de gamle faar $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mindre i Aar, end de fik i det forudgaaende Aar.

Men nu vil de ærede Medlemmer gaa yderligere ned, nu vil de to Partier yderligere skære den Brændselshjælp bort, som i de 3 forudgaaende Aar har været ydet de gamle, og det, siger jeg, er uretfærdigt, ja, uforsvarligt, for man kan med Sikkerhed gaa ud fra, at de gamle har regnet med, at de kunde faa den Brændselshjælp i den kommende Vinter, som de har kunnet faa i de 3 forudgaaende Vintre. De kunde saa meget mere være berettigede til at regne med det, som Venstre og de Konservative i Landstinget under Forhandlingerne i Fjor var med til at fastlægge Brændselshjælpen i selve Aldersrenteloven med den Begrundelse, at det var nødvendigt for de gamle at faa en saadan fast aarlig Ydelse, et større Beløb, saaledes at de ikke skulde sidde om Vinteren og ikke have det nødvendige til at købe Brændsel for.

Og endelig glemmer de to Ordførere jo fortsat, at her slet ikke er Tale om et Paalæg til Kommunerne. Her er Tale om at tillade Kommunerne, hvis de skønner det rigtigt og rimeligt, at yde Aldersrentenyderne denne Brændselshjælp. Hvis det var saaledes, at det var en Lov, der bød dem at afholde denne Udgift, kunde jeg da i nogen Maade forstaa, at de ærede Medlemmer rejste sig med den Voldsomhed mod Lovforslaget, som de gør; men her er slet ikke Tale om andet end at give Kommunerne en Tilladelse og at bemyndige Staten til at yde en vis Del i Refusion af de Udgifter, som Kommunerne har til denne Brændselshjælp.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Hedegaard — og det ærede Medlem Hr. Vesterager applauderede ham livligt —, at der var slet ikke Trang hos de gamle til at faa det samme i Aar som i Fjor. Ja, men de faar ikke det samme. De Herrer argumenterer ud fra fuldkommen forkerte Forudsætninger.